

Καλοκαίρι του '88 και ένα παρθένο κοινό, ξεχασμένο στον κάμπο και τα βουνά της Θεσσαλίας, δονείται αισθητικά, βιώνοντας την απόλυτη παλίρροια της θεατρικής τέρψης.

Ο Κώστας Τσιάνος ανεβάζει την «Ηλέκτρα» του Ευριπίδη, υλοποιώντας τη μέθεξη της ανόθευτης λαϊκής μας παράδοσης με το αρχαίο δράμα και ανοίγοντας στην τότε εφηβική μου ψυχή ένα διαλογικό παράθυρο μαζί του.

Οι κριτικές είναι διθυραμβικές, η φήμη της παράστασης υπερβαίνει τα στενά γεωγραφικά, θεσσαλικά μας όρια, κατακτώντας το 1989 την απαιτητική θεατρική κοινότητα στο Φεστιβάλ Επιδαύρου. Ήταν η πρώτη φορά που ένα περιφερειακό θέατρο περνούσε τις πύλες του αργολικού θεάτρου. Η υποδοχή ήταν πρωτόγνωρη και τα ακατάπαυστα χειροκροτήματα του κοινού αντηχούν ακόμη?

Η παράσταση εκτιμήθηκε για την καθαρότητά της, την ειλικρίνεια των προθέσεων της και ένα σκηνοθετικό εύρημα- *Ο Κώστας Τσιάνος έσκυψε με ευλάβεια στη λαϊκή μας παράδοση, αξιοποιώντας την αισθητική της και σκηνοθέτησε μια παράσταση- πρόταση με όραμα, που άνοιξε νέους δρόμους στο αρχαίο δράμα, χωρίς όμως να του ξεφεύγουν η ουσία, το πνεύμα και η ψυχή του έργου και απεκδυόμενος του διλήμματος αναγωγής του καινούριου ως αυτοσκοπού.*

Ο Τσιάνος δεν επέπεσε στο αρχαίο δράμα με ληστρική εμμονή, το σεβάστηκε, χωρίς να φοβηθεί το διαμέτρημά του.

Το προσέλαβε με το σκηνοθετικό του φακό ως θεατρική πράξη, όχι ως ιδεολογικό

φερέφωνο ή ευτελή αρένα *pseudo*-πολιτικών *ανά* και *συ(ν)*ζητήσεων. Επιπρόσθετα, το καλλιτεχνικό του φύσει οπλοστάσιο διεκδίκησε τη δυνατότητα να φιλοτεχνήσει ένα πρόσωπο Ιανό με τα πεπερασμένα όρια του επώνυμου ηθοποιού και τα μυθικά, ανυπέρβλητα μεγέθη του τραγικού ήρωα. Ας πούμε: η

Λυδία Κονιόρδου -Ηλέκτρα

Οι παραστάσεις του δράματος στους καιρούς μας διασπείρουν , κατά κοινή αποδοχή, ψευδο- διλήμματα: ρεαλιστική έως νατουραλιστική απεικόνιση ή ιδεαλιστικός μινιμαλισμός, ηρωικό υπερμέγεθες ή ανθρώπινο μετρίως ζην, ηθογράφειν ή *ψυχολατείν* (ας μου επιτραπεί ο νεολογισμός). Οι διδασκαλίες του Λαρισαίου θεατράνθρωπου αποδεικνύουν ότι κωφεύει στα ανωτέρω πλα

στουργήματα

, κάνοντας

focus

με περισσή ευαισθησία στον εποικοδομητικό εκφραστικό κώδικα, ιδωμένο τελεολογικά. Σ' όλες τις παραστάσεις που επιμελείται θριαμβολογεί η φαντασία στο εναρκτήριο λάκτισμα του ρεαλισμού. Καταληκτικά , κάθε θεατρικό του δημιούργημα το ενδύει με α

νθρωπιστική εσθήτα

, περιβαλλόμενη με ιδιάζουσα χρωματική ευαισθησία- ενσυναισθησία, η οποία ,ειδικά στις μέρες μας , διακυβεύεται.

Ο σκηνοθετικός του οβολός στη θεατρική δημιουργία επιδιώκει να επαναφέρει το όνειρο στη ζωή των ανθρώπων, έχοντας ως αφετηρία την εσωτερική αλήθεια, το πάθος για την τέχνη ως ***modus spirandi***, την αίσθηση κατά βάση σωματική, που σκοπεύει στην πολιτική, πίσω από την οποία ανιχνεύεται ως αδιάσειστος μάρτυρας η ιστορία.

Το σκηνοθετικό αυτό δίδυμο αποτελεί πυξίδα στο όραμα του Τσιάνου, που συνίσταται στο

να επαναπροσδιοριστεί η φυσιογνωμία του Θεσσαλικού Θεάτρου, «του δικού μας θεάτρου», και να επαναδιαλεχθεί με ένα ευρύ λαϊκό κοινό, παρουσιάζοντας σημαντικές παραστάσεις, στηρίζοντας την εγχώρια θεατρική δημιουργία και σφυρηλατώντας βιωματική σχέση με τη μαθητιώσα νεολαία.

Ο Κώστας Τσιάνος μέσα από την σκηνοθετική του τοποθέτηση στους κόλπους του Μουσικού σχολείου Λάρισας άνοιξε ρηξικέλευθα μονοπάτια στη μαθητική σκέψη

:ουσιαστικά, έχει προκαλέσει τους μαθητές μας να αναμετρηθούν με την ταυτότητά τους και να τη συλλογιστούν. Με αγνά υλικά την ποίηση και τη μυθολογία της, το άχθος του αρχαίου της κλέους, τις μη επουλωμένες ακόμη πληγές της σύγχρονης ιστορίας της, τα κοινωνικο-πολιτικά δρώμενα που τη σημάδεψαν ανεξίτηλα και με φάρο του ένα βλέμμα βαθιά διεισδυτικό, ένα βλέμμα-*σχολείο* αποδεικνύει πως

δίχως πίστη στο προσωπικό σου όραμα τίποτα δεν είναι υλοποιήσιμο.

Στο ομιχλώδες τοπίο της εποχής μας,

που η αυτόφωτη διανόηση κινείται σε ελεύθερη πτώση, αμελώντας όμως να ανοίξει το αλεξίπτωτό της,

χρειαζόμαστε ανθρώπους σαν τον Κώστα Τσιάνο που να διαπραγματεύονται καθημερινά το ζητούμενο ?

πρόκληση

«

Με ποιες λέξεις-κλειδιά θα μπορούσαμε να εμψυχήσουμε τη ζωή σ' ένα καινούριο πάνδημο όνειρο;»

Το Μουσικό σχολείο Λάρισας έχει βρει στο πρόσωπο του Κώστα Τσιάνου έναν πολύτιμο φίλο. Ελπίζουμε να συνεχίσει να δημιουργεί με το ίδιο εφηβικό πάθος, σκηνοθετικό οίστρο και ιδεολογική θέρμη, μεταλαμπαδεύοντας ως δάσκαλος στη σχολική μας κοινότητα, μαθητές και εκπαιδευτικούς, το θεατρικό του όραμα, κωφεύοντας σε Σειρήνες, παρακάμπτοντας Λαιστρυγόνες και Κύκλωπες, μιλώντας με Καβαφικούς όρους, και σαλπάροντας μαχητικά για το εκλιπόντα νόστο της ελπίδας ?.

Σπυριδάκη Μ. Δέσποινα

κλασική φιλόλογος στο Μουσικό σχολείο Λάρισας

Υποψήφια διδάκτωρ

Όλα τα άρθρα του συντάκτη σε RSS